

VIS DE IARNĂ

Camelia Sabău

*În ziua aceea care va veni ... și nu mai e departe ...
lumea noastră agitată, ocupată, furnicar de neoprit va încremeni
când sunetul trâmbiței va răsună ... și toată lumea va înțelege
exact ce se întâmplă ...*

Nu va fi nici un dubiu, pentru că Însuși Fiul lui Dumnezeu va veni pe nori să-Și ia mireasa. „Luceafărul strălucitor de dimineată” va străluci și cetatea cea nouă va coborî din cer de la Dumnezeu, și după ce „orice lacrimă” va fi ștearsă și „moartea nu va mai fi”, El va face „toate lucrurile noi”. Și visul de-o viață al copiilor Lui va deveni realitate, vom fi față-n față cu Domnul pentru veșnicie. Nici măcar o amintire de durere sau suferință nu va mai fi, numai cuvintele sfinte ce ne-au călăuzit o viață vor mai răsună în memoria noastră: „odată ce ați fost izbăviți de păcat și v-ați făcut robi ai lui Dumnezeu, aveți ca rod sfințirea, iar ca sfârșit viața veșnică” (Romani 6:22).

Ooo, cât ne doream să fim sfinți, neprihăniți și cât mai visam la „viața veșnică”. „Fiindcă plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 6:23). Și cât de mult prețuiam „darul fără plată al lui Dumnezeu”. Și amintirile de pe pământ se întrerup pentru că se aude în cer „un glas puternic de gloată multă care zicea:

„Aleluia! A Domnului Dumnezeuului nostru este mântuirea, slava, cinstea și puterea!» Și din scaunul de domnie a ieșit un glas care zicea: «Lăudați pe Dumnezeuul nostru toți robii Lui, voi, care vă temeți de El, mici și mari!» (Apocalipsa 19:1,5).

Adică noi, noi să-L lăudăm pe Domnul, noi suntem „robii Lui”, noi ne temem de El.

Mai avem puțin până când visul acesta se va mplini, și parcă nu mai avem răbdare, spunem tot mai des “Vino, Doamne Isuse!” Parcă în subconștientul nostru auzim tot mai des muzica cerului, laudele și osanalele ce-I sunt aduse Majestății Sale, Împăratul Împăraților și Domnul domnilor.

Și pentru cât mai avem de trăit pe pământ cuvinte divine din Sfânta Carte ne încurajează la fiecare pas ce-l avem de făcut, și ne simțim umpluți de putere. „Preaiubiților, totuși de la voi așteptăm lucruri mai bune și care însoțesc mântuirea. Căci Dumnezeu nu este nedrept ca să uite osteneala voastră și dragostea pe care ați arătat-o pentru Numele Lui...” (Evrei 6:9-10).

Anunțuri

Marți	- ora 18	- Studiu cu familiile tinere
Miercuri	- ora 18	- Repetiție de cor
Joi	- ora 18	- Serviciu de închinare
Sâmbătă	- ora 17	- Întâlnirea de tineret
Duminică	- ora 9.30	- Grupurile de rugăciune
Duminică	- ora 10	- Serviciu de închinare
Duminică (11 dec.)	- orele 17-18	- Concert de colinde (Piața Revoluției)

Biserica Creștină Baptistă
„BIRUINȚA”

Telefon: (004) 0362-411252
www.biruinta.ro; contact@biruinta.ro
430131 Baia Mare, str. Iuliu Maniu nr.3B

Responsabil număr: Camelia SABĂU

PULSUL

Bisericii Creștine
Baptiste Biruința

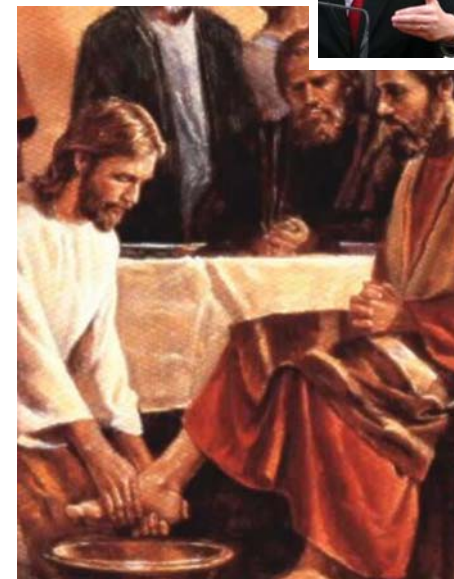
An XII, nr. 575 din 4 decembrie 2011

DIN CUPRINS:

- pag. 2 **Harta lui Dumnezeu**
pag. 3 **O chemare irezistibilă**

EDITORIAL

pastor Daniel Chereji

PROFUNZIMEA SLUJIRII

„Isus... S-a sculat de la masă, S-a dezbrăcat de hainele Lui, a luat un ștergar și S-a încins cu el. Apoi a turnat apă într-un lighean și a început să spele picioarele ucenicilor și să le șteargă cu ștergarul cu care era încins.”

(Ioan 13:4-5)...

„După ce le-a spălat picioarele, Și-a luat hainele, S-a așezat iarăși la masă și le-a zis: „Înțelegeți voi ce v-am făcut Eu? Voi Mă numiți „Învățătorul și Domnul” și bine ziceți, căci sunt. Deci dacă Eu, Domnul și Învățătorul vostru, v-am spălat picioarele, și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora.”

(Ioan 13:12-14) [Continuare pag. 2](#)

Ce lecție desăvârșită, ce exemplu sublim. Domnul Domnilor, Împăratul Împăraților, Stăpânul Universului, Fiul lui Dumnezeu coborât din cer își asumă voluntar rolul de slujitor. Nu are nici cea mai mică rețineră să ia ștergarul și în deplină umilință să spele picioarele prăfuite ale proptirilor învățăcei.

Aceasta avea să fie o lecție de dragoste desăvârșită, un model de iubire care merge până la capăt fără să pună nicio limită disponibilității slujirii celorlalți.

Isus Cristos Și-a dorit din toată inima ca noi să pricepem cu claritate lecția slujirii și umilinței Sale, predată practic cu puțin timp înainte de a fi prins, judecat și crucificat.

Dacă El, Domnul și Învățătorul nostru a fost gata să ne slujească în asemenea fel, chemarea Lui era ca la rândul nostru să ne slujim unii pe alții.

În mod sigur Cristos n-a intenționat să ne transmită că ar trebui să fim gata să ne spălăm picioarele unii altora la modul propriu, îndeplinind un ritual ci mai degrabă dorința Lui a fost aceea de a ne învăța că indiferent de poziția avută în trupul lui Cristos mai degrabă trebuie să fim gata să slujim decât să așteptăm să

fim slujiți.

Dovada că și ucenicii au înțeles același lucru stă în faptul că n-au scris nici unul despre această practică și nici nu avem vreo dovadă că biserica primară ar fi practicat-o.

Lumea noastră este o lume egoistă care a uitat demult semnificația adevărată a dragostei și implicitei a slujirii. Într-o astfel de lume cu concepții strâmbe, Dumnezeu ne învață că trebuie să ne slujim frații de credință în dragoste și necondiționat.

Biserica poate înainta și crește spiritual atunci când este alcătuită din oameni smeriți, dornici să se pună la dispoziția Domnului și gata să slujească nevoile fraților lor.

Oamenii atinși cu adevărat de dragostea lui Cristos, cei care au experimentat iertarea nemeritată de la Cruce și au înțeles modul profund în care Cristos a ales să ne slujească, vor ști că au fost chemați la rândul lor să iubească slujind cu plăcere și compasiune.

Astfel de oameni au priceput profunzimea slujirii lui Cristos și au decis să slujească la fel deplin conștienți că orice alt etalon de slujire este inferior exemplului perfect al Domnului nostru.

Continuare din pag. 1

HARTA LUI DUMNEZEU

Amalia Lupu

Avem o tendință și înclinație extraordinară în a-I explica lui Dumnezeu cum stau lucrurile, încercăm să-L convingem de circumstanțe, de ce simțim și cum ar putea să se implice mai mult sau mai puțin în viața noastră. Îl direcționăm și sfătuim, explicându-I cum funcționează toată povestea asta cu conviețuirea pe Pământ. Ne comportăm ca și cum ne-ar privi printr-un binoclu aburit, cam ciobit de

mileniile ce s-au scurs și I-am recomanda cu cea mai mare grabă să încerce ceva mai performant din seria de produse tehnologice de ultimă oră, dacă am avea ocazia.

Mormăim sau susținem cu glas hotărât că avem o dorință profundă de a-L asculta în tot ceea ce ne propunem, dar răspândim în jur radiația obosită a eului nostru ce se chinuie teribil să-L subordoneze și înghesuie pe Dumnezeu în microuniversul nostru. Îl minimalizăm pe cât posibil când punem visele noastre lângă El și Îl proiectăm în dimensiuni

O chemare irezistibilă

Claudiu Lupu

„Nu voi M-ați ales pe Mine;
ci Eu v-am ales pe voi”

(Ioan 15:16)

Oare ce-l califică pe un om să fie slujitorul lui Dumnezeu? Talentul oratoric? Abilitățile intelectuale? Carisma? Pregătirea scolastică?

Deși toate acestea pot constitui atuuri ce pot fi folosite de Dumnezeu în lucrarea de propovăduire a Evangheliei, totuși ele nu primează în alegerea unui om pentru slujirea lui Dumnezeu.

Felul în care Domnul Isus Cristos și-a ales ucenicii ne dovedește că Dumnezeu vrea să-și descopere slava în lucrarea de mântuire a oamenilor folosindu-Se de oameni slabi și neputincioși, dar care sunt gata să se supună voinței și chemării lui Dumnezeu. Echiparea lor pentru a fi capabili de o asemenea lucrare este doar la îndemâna Duhului Sfânt. Darurile pe care le dă Duhul Bisericii prin slujitorii Săi sunt în exclusivitate destinate slujirii celorlalți, nu pentru propria faimă sau folos personal. (1 Cor. 12:4-7).

Apoi, slujba aceasta nu ți-o alegi singur.

Domnul Însuși își alege și își cheamă slujitorii în lucrare. La început poate că nu știi nimic despre aceasta.

Și totuși, de unde știi că El te-a ales? „Vino după Mine”, a fost chemarea simplă, dar fermă a Domnului pentru fiecare dintre ucenicii Săi. Chemării acesteia nu-i poți rezista. Când te-ai întâlnit cu Isus Cristos pe drumul vieții tale, când ți-ai predat viața în mâinile Sale, când ai înțeles cu cine ai de-a face și apoi ai fost chemat să-L urmezi, nu poți decât să lași totul în urmă și să mergi după El. Odată acceptată, slujirea implică dedicare. Nu de nevoie, nu cu lehamite, nu din mândrie sau slavă deșartă, ci cu pasiune și cu o inimă care să ardă pentru lucrarea Sa, de dragul Domnului și al oamenilor.

Chemarea este irezistibilă pentru că, odată auzită, de atunci încolo nimeni și nimic de pe lumea aceasta nu te mai poate împlini. Toată lumea aceasta împreună cu toate atracțiile și seducțiile ei ți se par dintr-odată nimicuri, pentru că ochii îți sunt ațintiți acum pe o răsplată cu mult mai valoroasă. Ai fost chemat la cea mai minunată și mai onorantă slujbă pe care o poate avea un om, aceea de a fi slujitorul Domnului.

ceva mai mari atunci când circumstanțele ne par favorabile.

Când te izbești în toată splendoarea de eșecul ce zâmbește satisfăcut, nu înțelegi prin ce fisură s-a strecurat greșeala. Alegi să arunci vina și rușinea asupra altora sau să o sufoci cu un ”habar n-am de ce” și îți scapă un ultim detaliu, că direcția ți-e sub propriul control.

Perspectivile limitate asupra destinului te zdrobesc de imprevizibil, de consecințe nedorite pe care nu le aveai cartate pe nici una din hărțile bine pregătite și profund gândite și... răzgândite

ale călătoriei tale.

Unde îți este Harta? Ascunsă sub teancuri de nenumărate activități importante? Acoperită de un strat vizibil de praf de indiferență și ignoranță, pe motiv că ar avea nevoie de niște update-uri urgente? Aștepti să apară de undeva un GPS spiritual, ceva ce nu trebuie răsfoit, citit, la care nu trebuie să meditezi? Dumnezeu e un atașament mai mult sau mai puțin indispensabil al existenței tale? Indiferent de perspectiva ta, traseul cu Destinația Finală dorită are același curs dintotdeauna, sub controlul Lui.